

Bij een ongeluk

Geertje Geerlings

Bij een ongeluk

Geertje Geerlings

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: Juni 2024
Geertje Geerlings

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Carlie van Tongeren
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-834372-0-0
ISBN Paperback: 978-90-834069-9-2

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Louis

Het is laat in de nacht, of noem het vroeg in de morgen, als ik het ziekenhuis verlaat en een volkomen ander parkeerterrein lijk aan te treffen dan waar ik vanmiddag mijn auto achter heb gelaten. Onzin natuurlijk, het is hier nu alleen stil en donker. Overzichtelijk ook, dus lang hoef ik gelukkig niet te zoeken. Hij staat daar aan de rand, bij die hoge heg aan de weg. Ik klik het portier open, stap in, schuif iets naar onderen en sluit een moment mijn ogen. Even weg hier, uit deze omgeving van ziekte en leed, waar iedereen voortdurend doet alsof alles straks weer goed komt. Het opgewekte positivisme komt me inmiddels meer dan mijn strot uit. Natuurlijk hebben ze geen keus – wat moeten ze anders? – maar als je urenlang met die neerbuigende opgeruimdheid te maken krijgt, word je er op een bepaald moment gek van, zo niet agressief. Het komt namelijk niet goed, dat weten we allemaal. Mies is ten dode opgeschreven. Ja, dat zijn we allemaal, dat weet ik uiteraard, maar sommigen onder ons kunnen het zich veroorloven daar voorlopig niet bij stil te staan. Wij mogen nog leven alsof er geen einde bestaat. Mijn vrouw kan dat niet meer. Het einde kijkt haar recht in de ogen, voor de zoveelste keer inmiddels.

Mijn Mies, zonder wie ik me het leven bijna niet meer kan herinneren, was zes weken

geleden na vier angstige kankerjaren vol eindeloze behandelingen en de verschrikkelijkste medicijnen, voorlopig genezen verklaard, maar die vreugde bleek van korte duur. Een paar dagen later zakte ze voor mijn ogen in elkaar, letterlijk, en werd ze van een lange, trotse vrouw een gebochelde heks. De behandelingen en die medicijnen hadden haar toch al magere gestalte zo definitief aangetast dat haar skelet het weinige vlees dat ze nog op de botten had, niet meer kon dragen. Door de osteoporose knakte haar ruggengraat als een verdorde tak en daar blijkt niets meer aan te doen. Heel positief en uiterst opgeruimd is ons dat vandaag medege-deeld. Ik heb vervolgens de hele avond en een stuk van deze nacht bij haar gezeten, maar ben op een bepaald moment toch maar vertrokken, nu tien minuten geleden. Een mens moet slapen tenslotte en het leven gaat door, zoals dat altijd gezegd wordt op momenten dat het stil lijkt te staan.

Ik open mijn ogen weer, start de auto, rijd een stukje naar achteren en dan weer vooruit, richting de uitgang. O god, ik had natuurlijk moeten betalen bij die automaat. Waar in jesusnaam heb ik dat kaartje? Ik stop en zoek in mijn zakken, maar zie dan opeens verderop de slagboom van het terrein omhoog staan. Kijk eens aan, ik heb geluk. Een klein gelukje. Daar moet ik het mee doen vandaag.

Op de snelweg denk ik zo intens aan Mies dat het lijkt alsof ik nog bij haar ben. Slaapt ze nu? Ik hoop het. Zij is minder in paniek dan ik, weet ik,

omdat ze zichzelf niet toestaat in paniek te zijn. Zo iemand wil ze niet zijn, dus zo iemand is ze niet. Mies heeft een sterke wil. Ik ben niet van suikergoed, zei ze vaak toen ze nog goed was, als ze door de regen moest of geconfronteerd werd met een ander ongemak. Nu is ze dat wel. Van bitter suikergoed is ze geworden.

Ik dwing mezelf mijn gedachten bij de weg te houden, ook al is er bijna geen verkeer. Er komt namelijk mist opzetten, die steeds dikker lijkt te worden. Ik ga er langzamer van rijden. Voorzichtigheid is geboden. Het zou uiterst ongepast zijn precies nu te verongelukken, terwijl zij daar alleen in dat ziekenhuisbed ligt, met haar broze skelet. Ik heb een taak te vervullen, dat is wel duidelijk. Al die jaren dat we gelukkig waren met elkaar moeten nu betaald worden. 's Avonds een vent, 's ochtends ook een vent, zeiden we tegen elkaar in mijn studententijd, en de avond van ons leven dient zich aan als een onverbiddelijk kille ochtend. Haar gebrek aan ruggengraat gaat hoge eisen stellen aan die van mij.

Een tweetal lichten kruipt in mijn spiegeltje, nadert snel en zoeft me dan voorbij. Wat een idioot. Ziet hij die mist niet? Wat heb je toch een gekken op de weg. Ik ga er alleen maar langzamer van rijden, merk ik.

Het stelt me in staat na te denken over de praktische consequenties van onze nieuwe situatie. Er is gezegd dat de kans bestaat dat ze niet eens meer zal kunnen zitten zonder pijn en een groot deel van de rest van haar leven in bed zal moeten doorbrengen. Moet ze dan boven

komen te liggen, in de buurt van de badkamer, of moet ik op de begane grond iets creëren? Beneden hoort ze meer bij het dagelijks leven, lijkt me, maar dan is ze daar 's nachts zo alleen. Of kan ze toch wel heen en weer, in de ochtend naar beneden en 's avonds weer naar boven?

De mist wordt dikker en dikker en op een bepaald moment rijd ik niet harder dan dertig kilometer per uur. Het is daarom dat ik de chaos op de weg voor me op tijd zie en genoeg meters heb om tot stilstand te komen. Jezus. Stukken bumper op de weg, een zee van glasblokjes die glinsteren in de rode achterlichten van een vrachtwagen, die wonderwel nog branden. Het zal die auto zijn die me een paar minuten geleden voorbij racete. Hij is op zijn voorganger geklapt en er zelfs half onder geschoven. Een silhouet staat er wild bij te bewegen en te gebaren.

Ik zet mijn knipperlichten aan, parkeer op de vluchtstrook, zo ver mogelijk naar rechts, en stap uit. De man verderop schreeuwt in een taal die ik niet ken of herken en wenkt me met panische gebaren. Als ik naderbij kom – terwijl ik voortdurend over mijn schouder kijk of er niet nog zo'n gek aankomt – en de verongelukte auto beter kan bekijken, stel ik vast dat de bestuurder de klap waarschijnlijk niet overleefd heeft. Dat kan bijna niet. Jezus, ik ga vandaag van leed naar ellende.

Achter me stoppen nu twee auto's, die ook hun knipperlichten inschakelen, en dat geeft me de moed de verongelukte auto iets dichterbij te benaderen. Als ik vooroverbuig, zie ik twee

bebloede lichamen die beklemd zitten tussen de achterkant van de vrachtwagen en de veringedeukte voorkant van de auto. Zo te zien gaat het om een man en een vrouw. Ze bewegen niet meer. Het tafereel lijkt een foto, een rokende, smeulende foto. Ik kom overeind en kijk om me heen. Heeft er al iemand een noodnummer gebeld? We moeten toch iets doen? Opeens is het alsof de wereld vergaat, bedenk ik. Alles gaat kapot, iedereen gaat dood, het einde der tijden is in zicht.

Zes maanden eerder

Petra

Ik ken die Hans wel een beetje. Hier op de tennisclub heb ik weleens eerder met hem staan praten en hij leek me toen ook al een aardige man. Prettig, rustig, opgewekt en geïnteresseerd. En complimenteus op een niet opdringerige manier. Dat waardeer ik, want het smaakt naar vroeger. Maar wacht, hij is toch met die veel jongere vrouw met die schitterende benen? Emma of zo? Alle mannen hebben het over haar. En dan staat haar oudere echtgenoot of vriend hier met mij te flirten? Of nou ja, zoiets dan. Ik hoop het enorm, laat ik het zo zeggen. Is het ook deze tijd of komt het alleen maar door mijn leeftijd dat het zoete spel van wederzijdse aantrekkingskracht nog maar zo weinig met me gespeeld wordt? Allebei waarschijnlijk. Niet dat er dan iets van zou moeten komen, dat nou ook weer niet, maar het geeft zoveel gezelligheid en vrolijkheid aan het sociale verkeer. Vroeger leefden we ervan. Deze Hans brengt me nu een heel klein beetje terug naar dat vrolijke gevoel van toen en dat geeft me moed, ik kan het niet ontkennen. Misschien besta ik nog als lustobject, ook al mag dat niet meer tegenwoordig en ben ik ook nog eens stevig op weg naar de vijftig. Over vier jaar is het zover en zal het doek wel vallen voor me, dus nu is alles meegenomen. Kom maar op, Hans.

Van beroep is hij uitgever, geloof ik. Van wat precies weet ik niet. Wordt er nog wel iets

verkocht in die branche? Ik kan het me nauwelijks voorstellen. Het is alweer een tijdje geleden dat ik een boek ter hand heb genomen, realiseer ik me. Op vakantie doe ik dat nog weleens, maar daar blijft het bij. Waarom is dat eigenlijk? Vroeger vond ik lezen heerlijk. Ja verdomme, waarom lees ik niet meer? Is het omdat nu alles zo snel gaat dat ik er de tijd niet mee voor neem? Zoiets zal het wel zijn.

‘Jij maakt beelden toch?’ vraagt hij. ‘Bronzen beelden?’

Ik knik. ‘Ik maak ze eerst van was en daarna worden ze gegoten in brons. Als ik denk dat ik er meer dan één van kan verkopen, laat ik eerst een mal maken.’

De man glimlacht. ‘Ik hou van creatieve mensen. Ze kunnen lastig zijn, maar als ze zich goed voelen, zijn ze heerlijk.’

Ik zie echt wel iets glinsteren in die ogen. Of heeft hij dat van nature? Mannen denken van vrouwen altijd dat ze op iets uit zijn, ook als ze zich alleen maar aardig gedragen, en maak ik dan nu dezelfde fout? Het zou kunnen.

In mijn ooghoek zie ik dat mijn man Ton even mijn kant op kijkt. Wat is die blik? Jaloezie? Ik hoop het. Mannen willen graag een beetje jaloers zijn, weet ik. Het wakkert hun jachtinstinct en competitiedrang aan en maakt ze gretige minnaars. Niet dat we nog erg actief zijn op dat gebied, hij en ik. Dat niet. Boeken en seks zijn grotendeels uit mijn leven verdwenen, kan ik concluderen. Gelukkig ben ik niet de enige, hoor ik van vriendinnen.

‘Verkoop je goed?’ Hans wenkt naar de jongen achter de bar en cirkelt met zijn vinger een rondje boven onze glazen.

Ik haal mijn schouders op. ‘Soms. Soms niet. Het gaat in periodes. De laatste tijd is het niet geweldig. Mensen kopen geen kunst meer, of wat ik maak, bevalt ze niet meer. Ik weet niet wat het is.’

Onze glazen worden wat wild bijgeschonken, zodat er ook flink wat witte wijn op de bar spat. Het maakt niet uit natuurlijk, het is toch goedkope troep.

‘Kan iemand gewoon bij je langskomen in je atelier of gaat dat via een galerie?’

Verdomd, hij staat echt met me te flirten. Met dat lachje en die ogen. Onverwacht en leuk. Stel je voor dat ik er wél op in zou gaan. Hoe zou het zijn om een verhouding met iemand te krijgen? Zo vanuit deze suffe tennisclub. Het komt voor, dat hoor je soms. Zou het wat voor mij zijn? Zit zoiets er nog in voor me? Toen de jongens heel klein waren en we nog in de stad woonden, gebeurde er weleens wat. Bij en met iedereen eigenlijk. Het was een andere tijd en die lijkt inmiddels honderd jaar geleden. Ton heeft vlak voor onze verhuizing hierheen die hysterische vriendin gehad en ik denk dat hij nog weleens wat uitvreet zo nu en dan, maar het doet me niet zoveel meer, heb ik gemerkt. Misschien hou ik niet genoeg van hem. Of nee, dat is het niet. Jaloezie is geen bewijs van liefde maar van onzekerheid, heb ik besloten, en ik ben niet meer onzeker. Of in ieder geval veel minder

dan vroeger. Ooit was ik bang dat ik het leven ging missen en dat gevoel verlamde me en joeg me tegelijkertijd op. Nu heb ik een gezin en zijn de jongens bijna volwassen, dus alles wat ik wilde, heb ik gekregen.

Val ik op deze Hans? Ik weet het niet. Hij heeft van alles mee en toch weet ik het niet. 'Je kunt gewoon bij me langskomen,' glimlach ik de glinsteroogjes tegemoet. 'Als je interesse hebt.' Ik begrijp dat dat laatste zinnetje nogal dubbelzinnig kan worden opgevat, maar daar zit ik niet mee. Wat maakt het uit? Soms kan ik me zo heerlijk zeker en onaantastbaar voelen. 'Bel me eerst maar even.' Ik pak mijn tasje van de bar, veeg de witte wijn van de onderkant, open het, haal er een kaartje uit en overhandig dat aan hem. Ziet Ton dat ik dat doe? Ik wil niet kijken, maar hoop heel erg dat hij het ziet.

Een halfuur later heeft Emma, die Emmy blijkt te heten, haar Hans weer bij me weggetrokken en komt Ton vervolgens onmiddellijk verhaal halen. 'Het leek wel of je stond te sjansen,' zegt hij, toch iets bozer dan gezellig.

'Hij met mij.'

'Je hebt 'm zelfs je kaartje gegeven.'

'Hij wil misschien een beeld kopen.'

'Weet hij wat je maakt dan?'

'Beelden,' zeg ik met een grijns.

Kom maar op, echtgenoot. De rook van je eigen zonden in de liefde heeft je altijd minstens enigszins aan het oog onttrokken en dat weet je heel goed. Je hebt geen enkel recht van spreken.

Bij de deur naar de hal zie ik opeens onze Pieter met iemand naar buiten glippen. Een

knap meisje. Is dat niet hun dochter? Van die Hans, bedoel ik. Emmy is natuurlijk niet haar moeder, dat lijkt me duidelijk. Waar is Pepijn? Ik kijk om me heen. Hij staat alleen, zie ik, en kijkt ook in de richting van die deur waardoor zijn tweelingbroer met een mogelijke verovering net naar buiten is gegaan. Hij ziet er eenzaam uit, zoals zo vaak. God lieve jongen, kon ik je maar aan je verstand brengen dat de bravoure en brutaliteit van je tien minuten oudere broer veel minder waard zijn dan jij denkt. De gevoeligheid en verlegenheid die je zelf hebt, zullen je uiteindelijk veel meer brengen, maar dat zie je op jouw leeftijd natuurlijk nog niet. Maar geloof me, het is zo, ik weet het. *I've been there.*

‘Volgens mij is het een stiekemerd,’ zegt Ton hard. ‘Ik ken die types. Zogenaamd empathisch en goed met vrouwen, maar uiteindelijk zijn het ook roofdieren. Mannen zoals ik komen er tenminste eerlijk voor uit.’

Ik kijk naar hem en aarzel. Wat zijn mannen zoals hij? Grote bek maar klein hartje? Jongetjes vermomd als stoere kerels? Wat zal ik hier eens op zeggen? Misschien gewoon helemaal niets. Hij is mijn man, de vader van mijn twee zonen en ik hou van hem, al kan ik daar niet altijd bij. Maar dat is normaal toch? Hoe heet die dochter van Hans ook alweer? Saskia?

Sasja

Ik ben blij dat ik even buiten ben, weg van het lawaai en dat gepluk en getrek aan me. Weg van de vervelende grapjes en opdringerige complimentjes. Jongens met bier in hun lijf zeggen van alles tegen me om me daarbij even ergens aan te kunnen raken, en na een tijdje kan ik daar helemaal niet meer tegen. Pieter, met wie ik nu even weggevlucht ben, doet dat ook wel, maar bij hem stoort het me niet zo. Misschien is dat omdat ik hem knap vind en omdat hij goed ruikt. Geur is belangrijk voor me, dat had ik als kind al. Ik weet nog zo goed hoe mijn opa vroeger rook. Het was tabak en een ouderwetse aftershave door elkaar heen en heel soms kom ik precies die combinatie tegen en word ik op slag weer een klein meisje. Pieter heeft een lekkere geur van zichzelf, die er zelfs doorheen komt als hij na het tennissen naar zweet ruikt. Ik geloof dat ik mijn neus achterna leef.

Het is lekker buiten, fris maar niet koud, maar nu zit ik met het probleem dat hij denkt dat ik om hem mee naar buiten ben gegaan, terwijl het alleen maar mét hem was. Met hem als excuus zelfs. Ook hij heeft bier gedronken, ook hij is een jongen. Hij duwt en trekt me met zachte hand naar het donkere gedeelte van het terras en begint me in mijn nek te kussen. Ik ruik de alcohol, maar daardoorheen geurt hijzelf, dus het is te verdragen. Als er gedronken

wordt en ik jongens om me heen heb, moet ik ze altijd wegduwen en afwijzen. Heel vervelend. Maar wat moet ik dan? Altijd thuisblijven en me voor de rest van mijn leven verstoppen op mijn kamer? Ik doe dat al zo vaak. Soms moet ik eruit. De wereld in. Dus doe ik dat. Ik ben nu in de wereld en word in mijn nek gelikt.

‘Je bent de mooiste,’ hijgt hij in mijn oor.

Yeah right. En denkt hij dat ik niets liever wil zijn dan dat? Denkt hij dat ik zo graag mooier wil zijn dan mijn vriendinnen? Waarom zou ik? Misschien is dat iets van later, als vrouwen volwassen zijn, dat ze dan met elkaar in gevecht zijn om de leuke mannen. Want daar heb je er niet zoveel van, zegt mijn moeder. De meesten zijn of gek of wild of agressief of aan de drank of dat allemaal tegelijk, zegt ze. Het zal wel zo zijn. Nu ben ik in ieder geval liever met mijn vriendinnen dan met die steeds zo onrustige jongens en liever zien we elkaar niet als concurrentes, hebben we met elkaar afgesproken. Viel ik maar op meisjes. Ze zijn mooi en zacht en lief. Niet allemaal natuurlijk, maar ik ken er veel die dat zijn.

‘Ik hou van je,’ ademt de bierwalm tegen de zijkant van mijn gezicht.

Hij houdt van me. Wat betekent dat precies? Dat hij me iets wil geven? Dat hij me gelukkig wil maken? Dat hij van alles voor me overheeft? Ik geloof niet dat dat zo gaat bij mannen. Het betekent dat hij met me naar bed wil, om daarna iets minder of helemaal niet meer van me te houden. Wat denkt hij nou? Dat ik daarin trap?

Hoe dom denkt hij dat ik ben? Ja, misschien denkt hij wel dat ik dom ben. Mijn moeder zegt dat mannen denken dat vrouwen dom zijn, omdat ze zo vaak lief zijn en iets zeggen wat een ander wil horen. Liefdevol is dom, intelligent is hard en grof. Onzin natuurlijk, wij weten beter. Dus wie is er nou dom?

Als hij met zijn handen naar mijn borsten grijpt, vind ik het genoeg. 'Niet doen, Pieter,' zeg ik en ik duw hem van me af. Niet hard, maar wel beslist. Op dat gebied zijn wij meisjes en vrouwen nou eenmaal de baas en dat weten ze, de jongens en de mannen.

'Je bent zo mooi, daar komt het door. Ik kan er niks aan doen.' Hij leunt iets terug en probeert me diep in mijn ogen te kijken, maar het is te donker hier en bovendien slaat het nergens op. Mijn ogen interesseren hem namelijk niet, weet ik. Het gaat hem nu om mijn borsten, als toegang tot de rest van mijn lijf. Waarom mannen zo gefixeerd zijn op de inhoud van onze bh's, weet ik niet. Het zal wel zijn omdat ze hun hele leven baby's blijven. Zegt Sandra, mijn moeder.

'Doe toch maar niet,' zeg ik en ik glijp om hem heen. Zal ik weer naar binnen of ga ik gewoon naar huis? Misschien toch maar wegwezen hier. Hoe meer ze drinken, hoe vervelender iedereen wordt. De jongens dus, maar ook volwassen mensen, zoals de vriendin van mijn vader. De vorige keer ging ze met haar oortjes in opeens heel wild staan dansen. Niemand hoorde de muziek behalve zij en dat zag er heel stom uit. Ze stelt zich wel vaker aan, thuis ook. Ik geloof

dat ze trots op zichzelf is, op hoe ze loopt en beweegt. Het zal wel zijn omdat ze model is geweest en modeshows heeft gelopen. Ik doe echt wel mijn best voor Emmy, want mijn vader is gek op haar, maar ik zal blij zijn als ik het huis uit kan. Wegwezen. Hopen dat het ergens anders beter is. Mijn moeder heeft wel aangeboden om tot die tijd bij haar te komen wonen, maar dat overleeft mijn vader niet. Ik ben de belangrijkste persoon in zijn leven, zegt hij, waar Emmy bij zit trouwens. Het is nog maar een paar jaar. Die moet ik uitzitten.

God ja, die Emmy. Ze heeft de mooiste benen van Nederland, dat kan ik niet ontkennen, maar verder zie ik het niet. Ze beweegt zich raar, met die lange stelten en die dunne armen die alle kanten op slungelen. Mijn vader wil niet ouder worden en denkt dat hij de aftakeling tegenhoudt met een jongere vriendin, zoiets zal het wel zijn. Ik was wel verbaasd toen hij met haar aan kwam zetten. Ze is maar iets meer dan vijftien jaar ouder dan ik, maar gedraagt zich soms als een puber. En koken kan ze niet. Niet dat dat erg is en niet dat alle vrouwen dat moeten kunnen, maar er zal toch elke avond iets gegeten moeten worden, dat is de realiteit. Daarom koken mijn vader en ik vaak met zijn tweetjes en dat is altijd gezellig. En dan roddelen we ook steeds een beetje over haar, stiekem, terwijl zij in de kamer op haar telefoon zit. Emmy is nog meer met haar telefoon bezig dan ik en dat wil wel wat zeggen.

Ze ruikt ook niet lekker. Toen ik haar net leerde kennen, had ze veel te veel van een te zoet

parfum op. Nu heeft ze gelukkig iets beters, van mijn vader gekregen, maar ze spuit zo'n flacon in twee weken op zichzelf leeg. Te veel is nooit lekker.

'Ik denk dat ik naar huis ga, Pieter,' zeg ik zo lief mogelijk. 'Ik voel me niet zo goed. Dat hebben wij vrouwen eens in de maand, weet je wel.'

'Right. Sorry' Hij deinst als vanzelf een paar passen achteruit.

Mijn vriendinnen en ik gebruiken dat als onze vaste truc. Jongens zijn een beetje bang voor ongesteldheid en dringen dan meteen niet meer aan. Soms zijn we het daarom wel drie keer per maand, maar dat hebben ze niet door. Dus wie is er nou dom?

Niet dat we niet van seks houden, hebben we met elkaar afgesproken, maar niet altijd. Daar zijn we het hartstikke over eens met zijn allen. Gewoon niet altijd.

Ik hou van mijn vriendinnen en ik geloof dat ze ook van mij houden. Wij blijven altijd contact houden met elkaar, weten we, tussen alle mannen door en om alle latere kinderen heen. Ook dat is een afspraak en die is heilig.

'Ik zie je nog wel,' zeg ik, kus hem even snel op zijn wang en maak dat ik wegkom. De frisse lucht in, weg van het bier en de drukte.

Emmy

Hans was onmiddellijk de oplossing voor al mijn problemen. Vanaf het moment dat ik me aan hem en hij zich aan mij overgaf, werd mijn leven eenvoudig en simpel. Tot op dat moment was elke dag ingewikkeld en pijnlijk geweest, elk uur raakte ik overspoeld door allerlei heen en weer schietende gevoelens waarmee ik totaal niet overweg kon, en toen opeens niet meer. Er voltrok zich een wonder, alsof ik thuiskwam waar ik nooit geweest was. Het dagelijks leven werd niet meer dan het dagelijks leven: opstaan, ontbijten, je werk doen, met mensen omgaan, thuiskomen, eten, de avond doorbrengen en de volgende dag weer van voren af aan. En in de weekends en de vakanties doe je waar je zin in hebt. Het is zoals miljoenen, miljarden mensen elke dag leven, zoals ik wist dat het bestond, maar nooit had mogen meemaken.

Ik weet dat ik mijn redder te danken heb aan mijn uiterlijk en mijn leeftijd, in ieder geval in het begin was het alleen maar dat, maar daar kan ik niet mee zitten. Waarom zou ik? Zijn schoonheid en jeugd oppervlakkiger dan stabiliteit en een goeie baan? Ik zou niet weten waarom. We hebben elkaar iets te bieden en zijn daar allebei blij mee. Hij pronkt met mij, ik leun op hem. Hij geniet van mijn jonge lichaam, ik van zijn persoonlijkheid. We zijn er eerlijk over tegen elkaar en hij heeft wat hij mij geeft ook weleens

haarfijn beschreven: 'Jij kunt niet zo goed op eigen benen staan, lieve Em, ook al heb je de mooiste van de wereld.'

Hoelang zijn we nu bij elkaar? Een jaar of drie, geloof ik. En het gaat prima. Goed genoeg in ieder geval. De relatie met Sasja, zijn dochter, is ingewikkeld, maar dat was te verwachten. Ik ben toch de boze stiefmoeder die de rol van huisprinses heeft overgenomen, en dat vindt ze niet fijn. Begrijpelijk natuurlijk. Over een paar jaar of eerder gaat ze het huis uit en daar werken we naartoe, zij en ik. Het is niet iets wat we uitspreken, want dat hoeft niet. We weten het allebei.

Is alles geweldig en ideaal en ben ik alleen maar gelukkig hier? Nee. Ik leef nu elke dag met oudere mensen die oudere dingen doen. Ze werken de hele week en gaan in het weekend naar een suffe tennisclub om zich daar vol te gieten en tegen elkaar aan te gaan staan ouwehoeren over auto's, de beurs en politiek. Soms is het wel leuk, maar heel vaak niet. Ik heb zo mijn momenten en merk dan dat ik ook iets mis. De onrust van vroeger in die wilde wereld liet me alles zo diep voelen, zo intens, en die sensatie ben ik kwijtgeraakt. Alles is veel beter en rustiger nu, maar soms knaagt er iets van hoe het was. Het is zoals de behoefte aan een sigaret die nog weleens de kop opsteekt. Opeens verlang je naar wat slecht voor je is. Gelukkig weet ik wat ik dan moet doen: negeren. Na een halve minuut is dat gevoel weg. Zo mis ik soms mijn onrust en ongeluk, hoe idioot dat ook

lijkt. Nu het gevecht er niet meer is, mis ik de overwinningen. Ik kroop toch altijd weer uit elke diepe put waar ik in gevallen was en dat waren korte maar glorieuze momenten. Vroeger was ik de hele dag ongelukkig, om soms heel even euforisch gelukkig te zijn, en nu ben ik constant best gelukkig. En dat is echt beter, ik weet het zeker. Groots en meeslepend leven gaat op een bepaald moment te veel pijn doen.

Hans is ook gelukkig met mij, maar er zit hem nog wel wat dwars, weet ik. Hij is boos op zijn ex Sandra, omdat zij hem verlaten heeft toen hij mij leerde kennen. Een aantal jaren eerder had zij een tijdje iemand en hij heeft dat 'braaf uitgezeten', zoals hij dat noemt en dat had zij ook kunnen en moeten doen, is hij van mening. Erg leuk klinkt het niet voor me, dat ik iets had kunnen zijn wat kon en moest worden uitgezeten, maar ik zeg er nooit iets over. Hij bedoelt ook niet mij persoonlijk, ik weet het, maar wat wij hadden. En nu dus nog steeds hebben, omdat Sandra er niet tegen kon. Eigen schuld, jammer dan, ik heb wat ik heb en zij is hem kwijt. Ik geloof wel dat ze spijt heeft nu, maar het is te laat, dat weet ze net zo goed als ik.

Als Sasja weg is, zijn Hans en ik met zijn tweeën en leven we nog lang en gelukkig. Dat is de realiteit. Ik laat hem niet meer gaan, want ik weet wat er te halen is en ik weet wat ik nu heb.

Soms wordt alles me te braaf en te netjes en dan ga ik gewoon staan dansen of zo. Laatst heb ik in mijn eentje *silent disco* gespeeld. Ik had mijn oortjes in en danste wild op de muziek die alleen

ik kon horen. Ik wist dat iedereen keek, dat mannen me wilden en vrouwen me afkeurden. Lekker. Er zit nog steeds een wilde meid in me, weet ik, maar ik hou haar gevangen. Omdat ze me alleen maar ellende bezorgt.

Pepijn

Tien minuten ouder maakt een wereld van verschil. Hij is mijn tweelingbroer en met niemand ben ik zo verbonden als met hem, en toch zijn we zo verschillend. Pieter kent de wereld en kan die aan. Hij weet hoe hij andere jongens en mannen op de schouders moet slaan en speels in hun maag kan stompen. Ik kijk daarnaar en voel me een buitenaards wezen. Er bestaat blijkbaar een code die ik niet ken, een taal die ik niet spreek. Hij heeft het ook al gedaan met twee meisjes, met een van de twee zelfs een paar keer. En nu zit hij achter Sasja aan, mijn Sasja. Ik begrijp niet dat hij haar durft te benaderen, maar zie dat hij dat gewoon doet. Ik zie dat hij zijn hand om haar middel heen legt en haar zelfs even over haar blote rug streelt als ze een kort topje aanheeft. Ik zie het, maar ik kan er niet naar kijken. Sasja is mijn Sasja, omdat ze de mooiste en vrouwelijkste persoon op aarde is. Zoals ze zich beweegt, zoals ze kijkt, zoals ze praat. Het is alsof ze in een film speelt die vertraagd wordt afgespeeld. Ik zou haar nooit durven aanraken, ik durf zelfs niks tegen haar te zeggen. Een keer ben ik haar op de tennisclub tegengekomen bij de fietsen, toen die van haar tegen de mijne stond, de stalen buizen zelfs bijna in elkaar gevouwen leken. Ik stond de kluwen uit elkaar te halen, niet wetende dat het haar fiets was, toen ze kwam aangelopen en me begon te helpen. Ik schrok, wist niet wat ik

moest zeggen en werd knalrood. Zelfs mijn fiets moest van de hare afblijven, vond ik. Ze zag niet dat ik bloosde of ze zag het wel, maar zei er niets over. We haalden de twee fietsen uit elkaar, daarna groette ze me met een kort lachje, stapte op en reed weg, haar lange haren dansend in de wind. Ik heb daar nog minutenlang gestaan om tot rust te komen. Niet normaal natuurlijk, je kunt het ook overdrijven, maar het gevoel was sterker dan ik. Ik had een momentje haar aandacht gekregen. Dat was wat.

Nee, ik heb het nog nooit gedaan met iemand. Wel een keer gekust met José van de Brink, maar dat ging niet zo goed, geloof ik. Het was misschien een beetje te hard en te nat allemaal, maar dat kwam toch echt door haar. Het leek wel of ze mijn hele gezicht wilde aflikken en ik vond het wel lekker en spannend, maar ook een beetje te veel. Nee, ik heb het nog nooit gedaan en doe het daarom maar met mezelf. Elke dag of twee keer per dag, soms zelfs drie keer. Ik denk dan nooit aan Sasja, nooit. Ik zou niet durven. Dat hoort niet en kan niet. Ik denk dan bijvoorbeeld aan José, die mijn hele lichaam aflikt en ik dat van haar en dat ik dan in haar kom en echt met haar naar bed ga. Ook denk ik weleens aan die Emmy, die met de vader van Sasja is. Zij is de vrouw met die benen, die ze altijd helemaal laat zien als ze op de tennisbaan staat. Ze heeft dan een heel erg kort rokje aan dat tegelijk ook een strak broekje is, dat haar bijna net zo bloot maakt als echt bloot. We zitten daar vaak met een groepje naar te kijken en andere jongens

zeggen daar dan van alles over. Ik niet en ik weet niet precies waarom niet. Het is toch dat je van iets moois iets lelijks maakt, zoiets, ik begrijp het zelf ook niet. Ook dat gevoel voor die benen en die billen is iets moois, vind ik. Wel maak ik honderd foto's in mijn hoofd en bekijk die als ik 's avonds alleen in bed lig. Ik fantaseer er dan over dat zij die Hans eigenlijk te oud vindt, met zijn grote lijf, en dat ze mij mee naar huis neemt als hij er niet is en me uitnodigt in een enorm bed, om me daar alles te leren wat je moet weten als jongen. Als man. Ze laat me alles zien, laat zien hoe een vrouw in elkaar zit en ze leert me alle trucjes, zodat ik voor de rest van mijn leven weet hoe het moet. Met mijn tong en met mijn lijf. En dan, als ik het met mezelf heb gedaan met die film in mijn hoofd en ik heb alles afgeveegd en de tissues door de wc gespoeld, ga ik liggen denken aan Sasja. Dan wel. Ik denk aan hoe we met elkaar ergens heen fietsen of over een dijk lopen. We praten wel, maar zeggen niet veel. We kijken naar de boten en glimlachen soms naar elkaar. Dat is wat ik meemaak in mijn gedachten en opeens ben ik dan in slaap gevallen. Zo zijn mijn dagen.

Hans

Ik weet niet wat het is of waar het door komt en dat maakt ook niet uit, ik voel me gewoonweg op mijn gemak bij die Petra. Ik merk dat ik ontspannen ben als ik met haar praat. Het is de toon in haar stem die me als een zachte hand op mijn schouder geruststelt. Ik denk dan niet na over wat ik zal zeggen of over hoe ik me presenteer, dat gaat allemaal vanzelf. Natuurlijk flirt ik ook wel wat met haar, maar dat is niet waar het om gaat. Ik doe dat eigenlijk altijd met vrouwen en ik zou het zelf ook geen flirten noemen, maar Emmy zegt dat dat is wat het is en dat zei Sandra vroeger ook altijd, dus dat zal wel zo zijn. Geef het beestje maar een naam. Ik ben nou eenmaal geïnteresseerd in vrouwen en ga graag met ze om. Mannen praten over feiten, vrouwen over gevoelens, en die interesseren me meer. Feiten zijn feiten en als ze de juiste zijn, ben je uitgepraat. Niet dat ze geen belang hebben, dat hebben ze zeker wel, ze zijn zelfs de basis voor en van elk beleid, maar ze zijn statisch. Een feit is de waarheid tot er een ander feit voor in de plaats komt dat de waarheid wordt. Zo werkt het. Gevoelens zijn heel anders, ze zijn altijd en voortdurend in beweging. Gevoelens zijn subtiel en persoonlijk en hebben duizenden nuances en schakeringen. Ik werk met feiten en interesseer me voor gevoelens. Het is daarom dat ik het vak heb dat ik heb, denk ik. Ik verkeer met

creatieve mensen bij wie gevoelens een grote rol spelen, en representeer ze in de zakelijke wereld, die je overwegend feitelijk zou kunnen noemen. Zakendoen is werken met statistieken, Excelsheets en rationele beslissingen. Ik ben een mannelijke man, maar heb veel vrouwelijke kanten en weet daarmee om te gaan. Ik weet en begrijp dat vrouwen me leuk vinden omdat ik ben zoals ik ben, dus ik gebruik die interesse, privé en zakelijk. Ze zijn gevoelig voor aandacht voor de subtiliteiten van hun sensitiviteit, zagezegd. Wat is er tegen een beetje charme, zelfs of juist in deze tijd?

Het is daarom dat ik contact met deze Petra heb opgenomen en een afspraak met haar heb gemaakt om een beeld van haar te kopen. Kunstenaars moeten een handje worden geholpen en ze zijn aangenaam gezelschap, dus ik krijg er ook wat voor terug. Ik heb Emmy niet verteld dat ik naar haar toe ga, niet omdat ik iets van plan ben of op het oog heb, natuurlijk niet, maar om haar kleine zinnnetjes te ontlopen. Ze weet dat ze niet jaloeers hoeft te zijn, omdat ik aan haar voeten lig, maar ze kan het niet laten altijd weer het een en ander op te merken als ik langer dan twee zinnen met een andere vrouw heb staan praten. Het zijn kleine zinnnetjes, jaloezie vermomd als humorloze grapjes. Ik heb daar niet altijd zin in, meer is het niet.

‘Je moet niet iets kopen om te kopen,’ zegt Petra als ik bij haar ben in haar atelier. ‘Je moet erop vallen, vind ik.’

Ze is quasi rommelig gekleed in een overall, die samen met de klompen met hak en het opgestoken haar enige ijdelheid verraad. Ze weet hoe ze zich moet presenteren.

‘Dat gaat wel lukken,’ zeg ik en ik wijs naar een groot beeld dat midden in de ruimte staat. ‘Die zittende vrouwenfiguur vind ik in ieder geval al erg mooi.’

‘Daar heb ik er ook al een paar van verkocht. Dat je dat weet.’

‘Dat maakt me niet uit,’ zeg ik beslist. ‘Het gaat om de schoonheid van het beeld, niet om de gedachte dat ik de enige ben die ernaar mag kijken.’

‘En ze is niet goedkoop, want ze is groot. Het gieten en patineren van brons is duur.’

‘Ik ben geen armoedzaaier.’

‘Zo had ik je ook niet ingeschat.’

We glimlachen naar elkaar. De toon is gezet. Dan loop ik naar het donkerbruine beeld en laat mijn hand eroverheen glijden. Glad maar koud. Kwetsbaar maar afstandelijk. Het is een vrouw die op een paal zit, in een haven of aan het water, zo lijkt het. Ze kijkt voor zich uit en denkt na over iets. Hoewel je meteen ziet wat ze voorstelt, is ze in wezen met maar een paar lijnen vormgegeven. Mond, neus, ogen en oren heeft ze niet, kleding speelt geen rol. Het zijn vloeiende contouren, die haar een compromis geven tussen figuratief en abstract. ‘Ik heb het er weleens over met schrijvers,’ zeg ik. ‘Ze zijn jaloers dat je in de beeldende kunst zo helemaal naar de abstractie kunt kruipen, terwijl dat met taal onmogelijk

is. Je kunt kaal en gierig schrijven, maar een vel wit papier inleveren kan niet. Terwijl er wel dat soort schilderijen en beelden bestaan.'

'God ja,' zegt ze. 'Dat heb ik me nooit gerealiseerd.'

'Die daar vind ik ook prachtig.' Ik wijs naar een veel kleiner, groen gepatineerd beeld op een met plakken donkere was bedekt tafeltje, ook weer een vrouw in een paar lijnen. Heupen, benen zonder voeten, het begin van een arm.

Petra knikt, alsof ze mijn keuzes goedkeurt, of dat is in ieder geval wat ik hoop dat ze doet. Kunstenaars hebben minachting voor klanten die in hun ogen een slechte smaak hebben, weet ik. Ze tolereren ze, omdat de schoorsteen moet roken, maar geven ze niet meer dan wat vage, beleefde glimlachjes. Ik ben uit op de goedkeuring van mijn schrijvers en van deze beeldende kunstenaars. Uit een mengeling van bewondering en jaloezie ben ik geworden wie ik ben. Liever was ik natuurlijk zelf die God geweest die iets schept uit het niets – van een witte pagina naar een volle, van grove, kleverige klodders was naar een glad, strak bronzen beeld. Zo is het niet. Ik mag de goden vertegenwoordigen.

We gaan zitten en praten ongeveer een half uur. Zonder elkaar details te vertellen is het een persoonlijk gesprek, dat ook figuratief en abstract tegelijk genoemd zou mogen worden. We verstaan elkaar met weinig woorden. Daarna koop ik beide beelden. De liggende figuur neem ik meteen mee, de grote, zittende vrouw zal ze me later komen brengen met haar busje, belooft

ze. We nemen afscheid met een minuscule omhelzing, zoals dat tegenwoordig in de mode is. We zien het de jongeren doen en doen het na.

In de auto terug realiseer ik me met enige schaamte hoe belangrijk het uiterlijk van een vrouw blijkbaar voor me is. Ik ben met Emmy om haar prachtige benen en haar gladde en rimpelloze huid. Zo'n gesprek met iemand van mijn eigen generatie wijst me daarop. Zoals met Petra praat ik niet met mijn jeugdige vriendin. Dat kan niet, omdat ze nog maar weinig heeft meegemaakt en daarom denkt dat ze de wijsheid over het leven in pacht heeft. Hoe oppervlakkig is het te kiezen voor de benen en niet voor de verstandhouding, wat ik gedaan heb. Het is verbazingwekkend hoe groot de rol van de fysieke aantrekkingskracht blijft spelen in het leven van een mens. Van een man, moet ik zeggen.

Hoe verklaar ik die twee bronzen beelden aan Emmy? Om met deze eerste groene te beginnen. Ze zal weten dat ik bij Petra ben geweest en ook dat ik haar niet verteld heb dat ik naar haar toe ging. Het zal daarom wel wat meer worden dan een paar zinnnetjes. Ik zal het allemaal gelaten over me heen laten komen, besluit ik. Alles heeft een prijs en ik zal die keurig betalen.

Petra

Ik vertel het Ton achteloos, maar blijkbaar iets te achteloos. Twee beelden verkopen is echt wel een gebeurtenis, zeker tegenwoordig, en die achteloosheid erover wekt blijkbaar achterdocht. Het is mijn eigen schuld, maar waar gaat dit over? Hans heeft net een paar jaar een nieuwe, schitterende, jonge vriendin, die zit echt niet op mij te wachten. Het lijkt wel of ik me iets in mijn hoofd haal. Idioot natuurlijk, maar eens een dromer, altijd een dromer.

‘Hij was hier?’ vraagt Ton.

‘Vanmiddag.’

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Hoelang?’

‘Hoelang? Hoezo? Wat bedoel je? Waar gaat dit over?’

‘Ik wil gewoon weten hoelang hij hier geweest is. Waarom mag ik dat niet weten?’

‘Alles bij elkaar misschien iets van drie kwartier, denk ik.’

‘Drie kwartier zelfs. Dus jullie hebben zitten praten?’

Ik kijk mijn echtgenoot aan, haal mijn schouders op en schudt mijn hoofd. ‘Het is een aardige man, hij is net met die schitterende Emmy met die benen, doe niet zo raar. We hebben zitten praten over kunst. Hij is uitgever.’

Ton opent de ijskast, pakt een aangebroken fles witte wijn uit de deur, trekt de kurk eraf en schenkt een koffiekopje dat hij uit het afdrui-prek

haalt vol tot de rand. Dat doet hij als hij boos is: mij niets aanbieden en uit een kopje drinken, omdat hij weet dat ik dat niet wil. Ook al blijft het dezelfde wijn, je drinkt die niet uit een koffiekopje, vind ik. We zijn geen studenten meer.

‘Wij gewone mannen houden niet van die types,’ gromt hij na een flinke slok. ‘Het zijn wolven in schaapskleren. Roofdieren net zoals alle andere mannen, maar ze doen alsof ze daar helemaal niet mee bezig zijn en dan opeens slaan ze toe.’

Ik schiet in de lach. ‘Ik hoop het, want ik heb nog wel wat in te halen wat dat betreft. Toch?’

Hij zwijgt, trekt zijn kaken strak en kijkt van me weg. Verbazingwekkend, die dubbele moraal. Zo jaloers als een overspelige kan zijn.

Hoop ik het echt? Zou ik dat willen? Zou ik erop ingaan als deze aangename Hans verder zou gaan dan een beetje flirten? Ik kan het me niet voorstellen. En wat dan? Stiekem afspreken in een motel en dan samen bij de balie een toneelstukje van achteloosheid opvoeren? Ik zie het me niet doen. Maar stel, ik zet me daaroverheen en spring in het diepe verleidelijke water, dan zijn er twee mogelijkheden: het valt op de een of andere manier tegen en ik heb spijt, of het is geweldig en dan gaan we er net zo lang mee door tot het uitkomt. Want dat gebeurt op een gegeven moment. Voor mijn huwelijk zou ik daar niet mee zitten, eerder integendeel, maar ik ben ook nog moeder, en als zodanig een toonbeeld van warmte, evenwicht en volwassenheid. Mijn Pieter en Pepijn zouden te horen

krijgen dat hun moeder maandenlang met de vader van Sasja heeft liggen seksen in dat toch wat groezelige motel aan de snelweg. Dat wil je niet. De roddels en de blikken op de tennisclub kan ik die jongens niet aandoen. Nee, voorbij die tijd. Waarom denk ik hier überhaupt over na?

Ik loop naar de grote kast in de kamer en pak een glas. Ik neem ook een wijntje, ook al is het dinsdag. Ik heb twee beelden verkocht, dat mag gevierd worden. Laat hem lekker uit zijn kopje drinken, als hij daar zin in heeft.

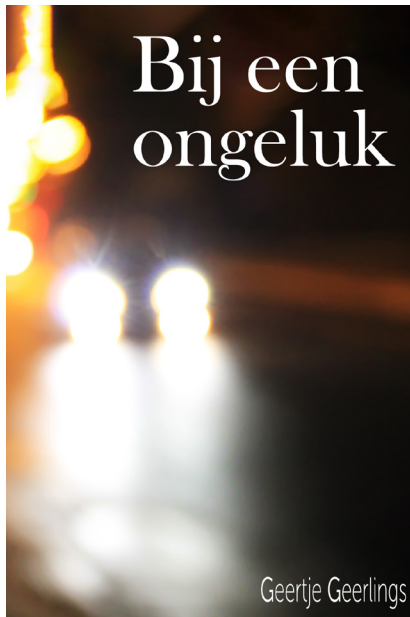
‘Ik hou niet van dat soort mannen,’ zegt Ton.

‘Dat heb je al gezegd.’

‘Dan zeg ik het nog een keer: ik hou niet van dat soort mannen.’ Hij neemt weer een flinke slok uit zijn kopje en verslikt zich.

Met het gehoest op de achtergrond schenk ik een beschaafd bodempje chardonnay in mijn grote, glanzend schone glas. Prachtig en heerlijk. Ik vier mijn feestje wel alleen, echtgenoot. Dat kan ik inmiddels.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=bij-een-ongeluk>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

